

Arrest

nr. 138 996 van 23 februari 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 26 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 28 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 oktober 2014 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. JONCKERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 mei 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 28 augustus 2014 verklaart de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk. Het beroep dat de verzoekende partij hiertegen aantekent, wordt bij arrest nr. 138 995 op 23 februari 2015 verworpen.

Op 28 augustus 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verwerende partij heeft de eer op te werpen dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of **moet** de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :*

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

*Overeenkomstig voormelde bepaling **moet** de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.*

Verzoekster betwisten niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoekster meent dat een terugkeer naar haar herkomstland een schending zou uitmaken van de artikelen 1, 2, 3, 5, 9 EVRM. Zij meent dat de bestreden beslissing de verscheuring van haar gezin tot gevolg zal hebben.

M.b.t. de aangehaalde schending van de artikelen 1, 2, 3, 5, 9 EVRM, laat verzoekster na in concreto uiteen te zetten op welke wijze die artikelen werden geschonden. Het louter opwerpen van bepalingen van het EVRM, is geenszins afdoende. Waar zij inroept dat haar gezin verscheurd zal worden, dient te worden opgemerkt dat m.b.t. haar gezinsleden reeds uitvoerig gemotiveerd werd in de beslissing van 28 augustus 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt ook thans geen enkel bewijs bij waaruit kan worden afgeleid dat het voor haar partner onmogelijk zou zijn om haar zelf en haar kindje te vergezellen naar Kameroen. Zij maakt evenmin aannemelijk als zou het voor een inmiddels 4 maanden oud kindje onmogelijk zijn om te reizen naar Kameroen. Daar verzoekster niet aantoonbaar dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van een gezinsleven elders dan in België, maakt zij een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk en toont zij niet aan dat de bestreden beslissing in iedere hypothese tot gevolg zou hebben dat zij gescheiden zal worden van haar andere gezinsleden. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Daar verzoekster geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang de vordering niet ontvankelijk.”

2.2. Het middel luidt als volgt:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep

Moeilijk te herstellen ernstig nadeel – risico op schending van het gezinsleven van verzoekster

Het onderzoek en de beroepsprocedure mbt de door verzoekster aangehaalde motieven voor de door haar gevraagde regularisatie op grond van humanitaire redenen is lopende;

Verzoekster heeft daarvoor op de geëigende wijze een procedure opgestart op ontvankelijke wijze;

Verzoekster heeft het recht en het is noodzakelijk dat vooraleer in dit kader een definitief onderzoek en beslissing is genomen, er geen enkele maatregelen tot uitwijzing of teruggedrijving van verzoekster wordt genomen en verzoeker niet het bevel krijgt om alvast het grondgebied te verlaten;

Dat vooreerst teruggedrijving of bevel om het grondgebied te verlaten op zich immers de lopende regularisatieprocedure in beroep zonder enig nut zou maken en elke praktische slaagkans erin zou ontnemen hetgeen op zich reeds een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt;

Nu terugsturen van verzoekster naar haar land van herkomst of haar het bevel geven om het grondgebied te verlaten houdt een schending van o.m. het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951, minstens een reëel risico zou lopen op

ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, en tevens een schending van artikel 1, 2, 3, 5, 9 EVRM of minstens ernstig risico daarvoor;

Dat verder de verplichting van verzoekster om het grondgebied te verlaten ook een scheiding van haarzelf en haar minderjarige kind alsook haar partner zal uitmaken;

Dat een en ander een verscheuring van het gezin en aldus een dreigend ernstig nadeel met zich zou meebrengen, wat bovendien zou ingaan tegen onder meer artikel 3 en 5 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 alsook tegen de rechten van bescherming van het gezinsleven, zoals die uitdrukkelijk zijn voorzien en gewaarborgd in artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden

Art 3 Kinderrechtenverdrag : "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging"

Art 4 Kinderrechtenverdrag : "de staten die partij zijn, eerbiedigen de verantwoordelijkheden, rechten en plichten van de ouders ... voor het voorzien in een passende leiding en begeleiding bij de uitoefening door het kind van de in dit Verdrag erkende rechten ..."

Dat immers een risico op scheiding van het kind van de moeder en/of de vader het leven van het kind wordt aangetast en aan de moeder de mogelijkheid wordt ontnomen om het kind passende leiding en begeleiding te geven in zijn ontwikkeling.

Art 8 EVRM : "eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, en zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Dat ook dat een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt;

Verzoekster nu terug sturen naar haar land van herkomst of haar het bevel geven het grondgebied te verlaten zou dan ook een reëel risico op ernstige schade inhouden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden nietig verklaard alsook/minstens dient de tenuitvoerlegging ervan te worden opgeschort in afwachting van de verdere beslechting van het door verzoekster ingediende beroep tegen de negatieve beslissing mbt het verzoek tot regularisatie conform artikel 9bis Vreemdelingenwet."

2.3. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven." (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld

dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden af gegeven aan de betrokken vreemdeling.

Gelet op het voorgaande is de opmerking van de verzoekende partij dat het uitvoeren van de bestreden beslissing het hangend beroep tegen de onontvankelijkheidsverklaring van haar aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet nutteloos wordt, niet dienstig. Het beroep tegen deze beslissing werd immers verworpen daargelaten de vaststelling dat dergelijke aanvraag geen schorsende werking heeft.

Voorts kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen nu de bestreden beslissing geen uitspraak over een asielaanvraag betreft en de verzoekende partij evenmin aantoont dat zij een hangende asielaanvraag heeft.

Betreft de aangevoerde schending van de artikelen 1, 2, 3, 5 en 9 van het EVRM merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van deze bepalingen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 3 en 5 van het Kinderrechtenverdrag aanvoert, wijst de Raad erop deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

De verzoekende partij voert tevens de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Zij betoogt dat zij van haar kind en partner wordt gescheiden hetzij het kind met haar dient mee te reizen. En aan de verzoekende partij de mogelijkheid wordt ontnomen om het kind passende leiding en begeleiding te geven. De bestreden beslissing zou een verscheuring van het gezin met zich meebrengen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. In casu kan aangenomen worden dat de verzoekende partij een gezin vormt met haar partner en kind.

Los daarvan merkt de Raad op dat inzake immigratie het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden, wat in casu al ontbreekt gelet op het vaag karakter van het betoog van de verzoekende partij. Losse niet gestaafde opmerkingen als dat haar partner haar niet kan vergezellen volstaan niet om aannemelijk te maken dat dit effectief zo zou zijn. Bovendien heeft een eventuele terugkeer slechts een tijdelijk karakter en toont de verzoekende partij niet aan dat zij een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend.

De beslissing betreffende de afwijzing van de regularisatieaanvraag antwoordt terecht dat het kind haar kan vergezellen en dat niet gestaafd is dat dit niet mogelijk zou zijn voor de partner van de verzoekende

partij. Bovendien: gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het privéleven en het gezinsleven in die mate schaadt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Verder ziet de Raad niet in welke verdere belangenafweging de verwerende partij had dienen te maken. Een schending van artikel 8 van het EVRM en de motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij wijst op de belangen van het kind, toont zij niet aan dat de bestreden beslissing een ongepaste opleiding of gebrek aan passende opleiding en leiding zou veroorzaken gelet op de zeer jonge leeftijd van het kind. Inzake het schoollopen van de minderjarige kinderen wordt erop gewezen dat dienaangaande de Raad van State reeds heeft gesteld dat artikel 8 van het EVRM geen waarborg inhoudt voor onderwijs op het Belgisch grondgebied (RvS 29 november 2006, nr. 165.277). Temeer in casu evenmin is aangetoond dat de kinderen een gespecialiseerd onderwijs of infrastructuur behoeven.

Artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

Het middel is ongegrond.

2.4. Bijgevolg dient de exceptie van de verwerende partij aanvaard te worden en is het beroep onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN